

SER CRISTIÀ AVUI, REPTES I TASQUES FONAMENTALS.

Mª Pau Trayner

Psicòloga, antropòloga i teòloga. Religiosa escolàpia i membre del col·lectiu “dones en l'església”.

- 1.- l'Aportació peculiar de la fe als reptes del món actual
- 2.- La força transformadora i revolucionària de l'encontre amb Déu
- 3.- La persona cristiana d'avui serà mística o no serà cristiana.

En primer lloc us agraeixo tot el que hem viscut plegats aquests anys que equivaldria, com ja hem sentit adés, a tot un segle de comunicació amb vosaltres.

Quan em van dir per col·laborar, vaig dir que sí perquè entre nosaltres, reflexionar sobre la nostra fe ens va bé. I per això, m'hi he posat amb tranquil·litat, però no penseu que no hi he estat pegant-hi voltes, moltes. Però abans de començar a dir-vos el que tenia preparat, us haig de dir una cosa que hem vist a la pregària anterior. Jo també voldria començar amb la imatge d'un món com el que hi hem vist, a la pregària. I després també voldria seguir amb la visió de les onades i del surfejar, per veure si també tenim l'experiència de moure'ns amb alegria en un món diferent i mogut. I quan he vist les mateixes imatges he pensat: realment hi ha un esperit que bufa i busquem uns símbols que ens facin redescobrir aquesta realitat que volem viure. Llavors, ja han marxat tots els nervis que tenia en haver d'estar davant d'aquest món. Per això, si veieu que m'enrotllo, doncs desconnecteu i penseu en coses boniques. És primer la felicitat que no pas escoltar rotllos. Llibertat total.

1.- l'Aportació peculiar de la fe als reptes del món actual

Davant de la qüestió de ser creients avui, el primer que em pregunto és:
Què creiem? quina realitat creiem? Com creiem?

La nostra generació, que ja porta bastants anys per aquests mons ha vist canviar moltes coses i ens ha fet creure en molts fenòmens que anys enrere ni en somnis hauríem imaginat.

Fenòmens de la tècnica. Aprenem a utilitzar-la sense preguntar-nos les dificultats físiques o químiques que això comporta. Més encara, arribem a comportar-nos amb naturalitat davant misteris tant propers com ara la comunicació a partir dels satèl·lits.

Les nostres vides han assolit uns nivells de llibertat i decisió que moltes vegades ni nosaltres en som conscients.

Les màquines que aquí, al primer món, ens treuen feina per poder-nos dedicar a d'altres coses. Per exemple: la màquina de rentar roba, de rentar plats, secadores, forns automàtics... Això sense sortir dels espais dits femenins, però si eixemplem aquests

espais ens trobem amb el que en diem “tecnologia punta”: Podem comunicar-nos amb quasi tot el món sense sortir de casa o passejant tranquil·lament per qualsevol lloc.

L'estiu passat vaig anar al Senegal i em va colpir constatar que la gent, a plena selva, parlava amb aquells que havien arribat a casa nostra buscant treball, i ens deien: sota els Baobabs, uns arbres immensos, sempre hi ha més cobertura.

Per què us dic això? Perquè de vegades ens pensem que no han assumit la tècnica o que qui compra mòbils són els qui vénen aquí. No. Els que són allà també, i els saben fer funcionar més que nosaltres mateixos dins del seu ambient.

Ens fan tenir fe i creure moltes coses, i les creiem.

Però quan aquest verb l'apliquem, no a la tècnica sinó a la vida, cal fer un pas més. Les dones i els homes coneixem moltes coses del nostre cos, però quan hi ha un nou nadó als nostres braços, qui entén el miracle de la vida? Un infant, quantes hores ens ocupa perquè respongui als nostres estímuls i... perquè parli, o camini, o aprengui... de tot! Un misteri inexplicable, però no podem negar que tenim fe en la vida. Segur que entre nosaltres hi haurà alguna dona embarassada. Sembla que no passi res, i va creant en el seu si, un nou ésser, que no és poc.

Apliqueu ara aquest verb, “creure en Déu!”

Aquesta fe l'hem heretada dels nostres avantpassats. Molts homes i dones han estat necessaris, perquè la torxa de la fe en Jesús, el natzaré, arribés fins a nosaltres. Avui aquesta torxa ens ha convocat i ens volem preguntar i aprofundir sobre el que és ser cristià /na avui.

En quin Déu creiem? Com expressem aquests sentiments que vivim i que ens són tan difícil d'expressar?

Una de les dificultats d'expressió actuals ve donada per la transformació dels símbols en la nostra cultura.

Vivim una forta crisi simbòlica i quan hem d'expressar els nostres sentiments o la nostra manera de pensar ens sentim traïts per la simbologia heretada i sacralitzada.

Amb tot, com a persones humanes, estem influenciades pel nostre entorn i gràcies a aquesta **ductilitat** que hi ha en nosaltres, avui tenim capacitat per entendre i promoure

que un altre món és possible, una altra església és possible, una altra fe és possible . I m'atreveixo a dir: un altre Déu és possible.

La ductilitat, no és un contravalor, la podem viure com una de les expressions més entenedores de Déu entre nosaltres. S'adapta a cada ésser, entén les nostres variades respostes, podem viure'l a tot arreu i en tothom. Estem en Déu i cada u i cada una de nosaltres som part de la seva expressió real. Estem fets –estem fetes– a la seva imatge i semblança. Home i dona els creà. (Gn 1, 27) i som la imatge de Déu. Això moltes vegades no ens ho creiem.

Potser avui entenem que no és primer la fe i aquesta transforma les obres, sinó que són les nostres obres que van configurant la nostra fe.

Ens hem cansat de dir que la fe és gratuïta, i que Déu la dóna a qui Ell vol, i obsessionats/des per les mediacions entre Déu i nosaltres, ens ha faltat, massa vegades, comprendre que les nostres opcions i accions són les que van influint en la nostra vida, perquè Déu, quan dóna, ho fa amb plenitud i d'una manera generosa i total. Ell és gran i perfecte.

Arribats aquí, cal que:

Primer: Perdem tota por. Jesús ens ho va dir moltes vegades però nosaltres, amb tossuderia, hem buscat seguretats amb una justícia que hem posat moltes vegades en un Déu que ens ha fet molta por i fins i tot hem tingut la barra –deixeu-m'ho dir– de fer-li crear espais de tortura eterna. Això no s'entén quan ho pensem seriosament. Aquest déu no és el nostre, el nostre és un altre.

Segon: Quan volem saber si la fe transforma les nostres accions, i si aquestes són agradables a Déu, potser desenfoquem el tema. No serà que són les nostres accions les que construeixen la nostra fe? Creiem, potser, pel que som i com som. La nostra fe té un aspecte estàtic i un aspecte dinàmic. Dit d'una altra manera: no veiem les coses com són, sinó com som.

He posat aquestes imatges de *surf* i hi he posat a sota: “**cal no tenir por**” perquè, com us deia abans, és un símbol que també ha sortit en la pregària i penso que aquest fet esportiu, que fa vint anys no estava tan popularitzat, avui podem veure'l i analitzar-lo: al Brasil em vaig adonar del que significava surfejar. Vaig tenir la sort d'estar a una platja més temps del que volia perquè els avions es van retardar i hi vaig poder disfrutar d'aquell fet. Si més no, em va anar molt bé per a la meva vida espiritual, perquè vaig

entendre com aquells joves –nois i noies– aprenien a surfear: el mar, com més esvalotat estava, ells estaven més contents de ficar-s’hi. Jo estava espantadíssima. No m’arribava l’aigua ni fins al genoll, de veritat que era una cosa espectacular. Aquells nois, amb la seva força i amb el seu equilibri, arribaven fins a la punta de dalt de tot de les onades i es deixaven caure amb una rialla d’orella a orella. Jo feia uns ulls d’espant tremends. Però no queien: havien après a estar en equilibri amb aquell mar tan transformat.

Després us recordaré que també va passar això amb Pere –i ell va fallar– sort que Jesús hi va tenir una miqueta d’atenció perquè era un senyor gran i l’en va treure.

Fixeu-vos com la nostra vida d’avui realment es belluga sota els nostres peus: tot es belluga. Si en deu anys ja fem un segle, esgarrifeu-vos del que això representa. Llavors si perdem la por i diem: mireu els joves. Això és possible; és possible moure’ns amb un espai als nostres peus que no para de transformar-se, això ens dóna una gran joia i una gran seguretat que la vida està per damunt dels perills i, si som gent creient, per damunt de totes les pors.

Per tant, cal crear itineraris de fe:

- en Déu
- i també en nosaltres

Voler creure en Déu sempre ofereix certa dificultat, per no dir moltes. Això ve donat per la nostra limitació real. Volem entendre un Déu etern i nosaltres naixem i morim. Volem creure en un Déu que no té límits i nosaltres tenim una limitació física patent: no ho podem conèixer tot en profunditat, cada dia vivim la nostra limitació, molt lligada al temps i a l’espai.

No som nosaltres els i les que limitem la nostre fe: per què no ens obliguem a moltes coses, i tanquem els ulls a les realitats que podríem amorosir? Per què tanquem els ulls? Per què tenim por i no llisquem sobre les ones i agafem l’estri que ens ajudarà a lliscar sobre les ones?

Deixo així la pregunta. En el diàleg podem tocar el tema, si voleu. Fem un pas més.

2.- La força transformadora i revolucionària de l’encontre amb Déu

Les persones que fa més temps que som creients, tenim clar el canvi que va tenir la nostra fe, la nostra visió de Déu, després que el Papa bo, Joan XXIII va obrir les

finestres de la nostra estimada església, perquè hi entrés l'Esperit i renovés l'espai tancat que havia esdevingut una església poc evangèlica.

Fins aquí encara, oïdà! com ho anem fent: estem al vinté fòrum. Això és una garantia. Però quan ens plantegem un Déu referent, on ens sentim representats tant dones com homes, ja se'ns fa més difícil.

L'experiència d'un Déu només mascle, ha empobrit, no només la realitat de Déu, sinó també ens ha fet menystenir els valors que hi ha en el cos femení, perquè el sistema patriarcal ha silenciat tots els matisos de la referència femenina de Déu.

Un sistema que esclavitzava i sotmet tot el que hi ha a l'entorn de la maternitat, no pot al mateix temps valorar, per exemple, l'úter de la dona. Les entranyes que en Déu anomenem «entranyes de misericòrdia».

La grandesa d'anar formant un ser dins el nostre cos, vivint al mateix temps l'existència de l'altre que s'alimenta de la nostra mateixa sang, ens hauria de fer descobrir la possibilitat per poder viure amb tri-ni-tat. No és tan difícil, això de la "*Santíssima Trinitat*", perquè les dones embarassades poden viure això constantment, un Déu trinitari: Déu en qui som, nosaltres amb capacitat de comunicació constant i al mateix temps l'altre que al temps convingut apareixerà en els nostres braços com un nou ésser. Una altra trinitat pot ser l'home i la dona comunicant els seus sentiments i les seves il·lusions que van creant aspectes de la vida.

Ens cal fer, però, un últim pas: la creença, per la fe, d'un Déu home i dona, perquè només així és de tothom. Maternitat/paternitat, exclou els que no son pares i/o mares. M'explico? Hem d'eixamplar l'horitzó. Hem d'eixamplar i veure un déu home i dona, que és el que som nosaltres al marge de les opcions que fem en la nostra vida.

Hauríem d'alimentar la nostra fe de tot allò bondadós, plural, polifacètic... que hi ha en nosaltres i al nostre entorn, i amb una gran capacitat d'adaptació fent-nos descobrir la totalitat de la vida. Si ens alimentéssim constantment d'aquesta realitat anomenada **Humanitat**, i tot el que fa possible que sigui viscuda amb goig i simplicitat, ampliaríem i enfortiríem la nostra fe. Sabent que tot és important en i per la nostra vida, que tot és part de la grandesa de Déu i per això ens cal gaudir la vida, per comprendre el valor que va voler prioritzar Jesús: compartir amb gratuïtat i festa. Tot és de tots i totes i la vida ens diu que la nostra fe és un tast d'eternitat.

Hi ha gent que m'ha dit que estic boja de dir aquestes coses. Jo penso que potser sí, però sóc molt feliç. I una boja feliç ja està bé si no fa mal als altres. Els que em diuen que això és tan sols una utopia on mai arribarem, afirmo que estan equivocats i equivocades (perquè m'ho diuen tant homes com dones) La utopia no és allò que mai podrem assolir, sinó l'impuls que ens dóna força per arribar allà on volem anar, és l'impuls que fa possible que anem vivint, arribant a assolir petites utopies que ens van donat ànims per córrer cap a Déu. Recordem allò que ens digué Pau: En Ell existim, ens movem i som. Ens ho creiem?

La gran utopia és Déu, i cada un de nosaltres som petites utopies que fem possible la utopia total.

Si ens atrevim a pouar en nosaltres, si augmentem cada dia una mica més la nostra autoestima, arribarem a descobrir dins nostre profunditats lluminoses, horitzons infinits, perquè al llarg de la vida sempre sorgeixen realitats noves, gràcies a l'amistat, a la comprensió, entre nosaltres, però sempre apuntem a Déu i no a nosaltres. I perdoneu que us ho digui: Nosaltres estem massa a prop de nosaltres i no ens reconeixem imatges de Déu.

Ens falta perspectiva amb nosaltres mateixos/es i també senzillesa, per entendre Déu. No som gaire humils, no tenim el cor molt net, la competència ferotge del nostre món ens fa portar la guerra al nostre entorn... en una paraula, molt coneguda per nosaltres, no entrem –la majoria–, en el quadre dels benaurats i benaurades.

Podem teoritzar sobre Déu, i si només teoritzem sobre Déu, podem trobar resistències en les instàncies dominades per la Jerarquia eclesiàstica, però afrontar responsabilitats de viure una vida que pugui ser transformada i transformadora, revolucionària, que sigui testimoni de l'encontre de Déu, perquè estem en Ell, ens hi movem i som, com hem recordat, qui ens pot qüestionar la nostra fe? ni la Jerarquia, que ja es dir.

Jesús va qüestionar una Llei opressora, principalment per a les dones, i ens va donar un sol manament, el de l'Amor, orientat a nosaltres i als que viuen al nostre costat.

Estimeu-vos i podreu estimar.

“Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. (Jn 13,34)”

“ Per damunt de tot, estimeu-vos! Anheleu els dons de l'Esperit, sobretot el de profecia!” (1Co 14,1)

“Vosaltres us heu purificat obeint la veritat i ara podeu practicar un amor sincer. Estimeu-vos els uns als altres intensament i amb un cor net,”(1Pe,1,2)

Si no tenim por, que vol dir , si tenim fe, podrem experimentar una vida generosa, sense egoismes i anirem transformant també la nostra creença d'un Déu esquifit, perquè pensem que només ens dóna, segons la petitesa del nostre egoisme. La divinitat és molt més poderosa que la nostra mesquinesa.

Hem d'intentar treure fronteres i prejudicis, per poder assolir plenament la fe, aquest premi grandios i gratuït de la vida.

Recordem el passatge de la filla de Jaire, Els coneguts diuen al cap de la Sinagoga :

“La teva filla és morta.

Però Jesús ho va sentir i li respongué:

–No tinguis por; tingues només fe, i ella se salvarà. (Lc 8,50)

Si això ho relacionem amb Jm 2,17 que diu:

“Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta.” (Jm 2,17)

descobrim que aquesta fe està fortament lligada a les nostres obres.

He començat dient que les nostres accions orienten i eixamplen la nostra fe. On tenim els peus és on tenim el cor. Per als humans, el cor és el símbol internacionalment acceptat, per explicitar allò de més gran que hi ha a la nostra vida: l'amor.

L'amor sense obres amoroses és simplement una mentida.

Una de les coses que més ens apropa a Déu és acostar-nos a qui necessita. Recordem:

“Potser algú replicarà: «Tu tens fe i jo tinc obres; mostra'm, sense les obres, que tens fe, i jo, amb les obres, et mostraré la meva fe.” Jm 2,18

“Home insensat, vols comprendre d'una vegada que la fe sense les obres és estèril?” Jm 2,20

“Pots veure, doncs, que la fe cooperava amb les seves obres, i que les obres van dur a plenitud la seva fe.” Jm 2,22

Fixem-nos que aquestes citacions són de les cartes de Jaume. Podríem dir que són la interpretació que el seu germà Jaume, fa de l'experiència de vida al costat de Jesús, des del començament de la seva vida pública.

A partir d'aquí he volgut fer un repàs d'on podem llegir aquesta expressió “fe” en l'evangeli, però només us presentaré el recorregut que he fet per l'evangeli de la comunitat de Mateu.

Aquesta expressió “fe” la podem llegir per primera vegada en el capítol 6,30 on se’ns diu:

“I si l’herba del camp, que avui és i demà la tiren al foc, Déu la vesteix així, no farà més per vosaltres, gent de poca fe? (Tenir present la traducció de Montserrat)

Ens fa palesa la nostra poca fe per viure confiats/des amb la certesa que Déu té entranyes de misericòrdia.

El segon text, el trobem en el capítol 8,10. És el relat de la trobada de Jesús amb un home romà, amb responsabilitat militar, el centurió. Jesús reconeix la seva fe comparada amb la resposta d’obediència dels soldats al seu dirigent:

“–Us asseguro que no he trobat ningú a Israel amb tanta fe. I us dic que vindrà molta gent d’orient i d’occident i s’asseuran a taula amb Abraham, Isaac i Jacob en el Regne del cel, mentre que els hereus del Regne seran llançats fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents.”

En el fragment de la tempestat calmada Mt 8,26, increpa aquesta vegada els seus deixebles-apòstols:

“...els diu:

–Per què sou tan covards, gent de poca fe?

Llavors es va aixecar, va increpar els vents i l’aigua, i seguí una gran bonança.”

Al capítol 8,26 ens fa descobrir que és el treball de la gent que porta la llitera del paralític vers ells, l’obra generosa de la gent que s’apiada del paralític, que li dona la salut:

“Llavors Jesús pujà en una barca, va passar a l’altra riba i anà al seu poble. Allà li dugueren un paralític ajagut en una llitera. Jesús, en veure la fe d’aquella gent, va dir al paralític:

–Coratge, fill, et són perdonats els pecats.

Hi havia allà uns mestres de la Llei que es deien dintre seu: «Aquest blasfema.»” Sembla que Jesús vol fer-nos comprendre, que són les obres les que porten a la fe i a la sanació. Ens fa notar la comunitat de Mateu que els Mestres de la Llei, ja tenien fama d’anar contra Jesús, perquè endevinen el que pensaven i deien dintre seu “ Aquest blasfema”.

El cinquè exemple ens el dona una dona, que sent les paraules de Jesús i la fan reflexionar sobre si mateixa:

“Jesús es girà i, en veure-la, digué:

–Coratge, filla, la teva fe t’ha salvat.

I la dona quedà curada des d’aquell moment” Mt 9,22

L'exemple dels dos cecs de 9,29, també ens serveix per veure que la fe, moltes vegades es viu en grup: l'acompanyen i troben la resposta:

“Quan va arribar a casa, els cecs l'anaren a trobar. Jesús els preguntà:

–Creieu que ho puc fer, això?

Li responen:

–Sí que ho creiem, Senyor.

Llavors els va tocar els ulls dient:

–Que es faci segons la vostra fe.” Mt 9,29

Els exemples que havia viscut Jaume, i que va saber llegir-los amb profunditat i transmetre'ls als qui volien seguir Jesús ens fa qüestionar avui el que s'expressa en Mt 13,38, i que és l'única vegada que es narra la visita d'ell al seu poble.

Allà el coneixien, vegem :

“Arribà al seu poble i instruïa la gent a la sinagoga. Ells se n'estranyaven i deien:

–D'on li vénen, aquesta saviesa i aquests miracles que fa? No és el fill del fuster?

La seva mare, no és aquella que es diu Maria? Els seus germans, no es diuen

Jaume, Josep, Simó i Judes? I les seves germanes, no viuen totes entre nosaltres?

D'on li ve, tot això?

I no eren capaços d'acceptar-lo. Jesús els digué:

–Un profeta només és menyspreat al seu poble i a casa seva.

I no va fer allí gaires miracles, perquè ells no tenien fe.”

Avui encara ens costa entendre que nosaltres també som fills i filles de Déu. Ens coneixem massa i no entenem l'immens amor que Déu té a tota persona.

El següent paràgraf que parla de la fe, és el que ens explica que les aigües sacsejaven la barca on dormien els deixebles. Mt 14,41. Fou Pere, el que sabem que no coneixia Jesús que se'ls hi atansava, i li exigeix una resposta: Què ell pogués dominar la mar, símbol de la inseguretat, d'allò desconegut... com ell ho feia. Era una lluita pel poder? Pere saltà a l'aigua i s'ensorrava, no sap surfejar, i ha d'escoltar el retret que li fa Jesús tot agafant-lo (no el deixa malgrat tot que s'ofegui)

“A l'instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo tot dient-li:

–Home de poca fe! Per què has dubtat?”

Una altra dona ens és mestre de fe i de salvació. La dona sirofenícia, cananea, del poble maleït pels jueus. Fins hi tot Jesús cau en el parany racista del seu temps: “Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes de la casa d'Israel” (7,24) i ella sense immutar-se li respon que també els gossos podem menjar de les engrunes i Jesús ho entén. La seva salvació, la que vol fer entendre al seu poble, és per a la humanitat sencera.

“Llavors Jesús li respongué:

–Dona, és gran la teva fe! Que es faci tal com tu vols.

I des d'aquell mateix moment es posà bona la seva filla.”

Els últims paràgrafs posats en la boca de Jesús sobre aquest fet de la fe són exigents i ens traslladen a nosaltres la responsabilitat de la nostre fe.

“–Gent de poca fe! Per què esteu pensant que no teniu pans? Encara no ho compreneu? No recordeu el fet dels cinc pans i dels cinc mil homes, i quantes cistelles va recollir de les sobres?”

Ens costa entendre que la fe va lligada a les obres i a la llibertat o no d’executar-les.

Els dos últims exemples són definitius perquè ens posen davant un fet que, si l’agafem literalment, d’una manera fonamentalista, ens serveix per justificar que tot el que hem comentat acaba amb una impossibilitat de viure la nostra fe d’una manera tan radical i espectacular, i ens quedem tranquils i tranquil·les.

La penúltima citació diu:

“Aleshores Jesús increpà el dimoni, que va sortir del noi, i el noi quedà curat des d’aquell mateix moment.

Quan van ser sols, els deixebles anaren a trobar Jesús i li preguntaren:

–Per què nosaltres no l’hem pogut treure?

Ell els respongué:

–Per la vostra poca fe. Us ho asseguro: només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta muntanya: "Vés-te'n allà", se n’hi aniria. Res no us seria impossible.”

I l’última:

“–Us ho asseguro: si teniu fe i no dubteu, no solament fareu això que jo he fet a la figuera, sinó que fins si dieu a aquesta muntanya: "Alça't i tira't al mar", es realitzarà”.

M’he pres també la llibertat de mirar quantes vegades sortia la paraula fe en els altres evangelis: només us en diré el nombre, no tingueu por:

A l’evangeli de Mateu n’hi ha 13, al de Marc 9, al de Lluc 13 i al de Joan zero.

En canvi en els Fets dels Apòstols la xifra és de 23. A la vida de les primeres comunitats els calia donar testimoni d’aquesta actitud tan humana i també tan divina.

3.- La persona cristiana d’avui, serà mística o no serà cristiana.

Un amic em comentava: Quanta «palla» cal llevar per purificar l’evangeli!.

Mireu, jo cada vegada crec més que no és qüestió de llevar res, sinó de sumar i aprofundir, aprenent a llegir de la vida i de la natura. Una necessita de l’altra, però més coneixem una, la vida, també sabrem triar allò que és més beneficiós per a ella.

El món globalitzat d’avui ens fa descobrir guspires de llum i d’esperit arreu, i també se’ns fan paleses contradiccions que han enfosquit l’evangeli: el poder, la riquesa, la prepotència, l’orgull.

Ho veiem clar i tenim la força de l'Esperit per alliberar-nos d'aquest llast i compartir coses tant senzilles com el pa i el vi, perquè creiem que Ell/Ella, està enmig nostre.

Els grans reptes d'avui:

- Ser conscients del nostre itinerari de fe i solidaritat, i ser conseqüents en el seguiment de Jesús.
- Apropar-se als més empobrits i apartar-nos de l'afeixugament de les riqueses i la societat de consum. Qui no hi queda atrapat/da moltes vegades? i sabem justificar-nos dient: "Avui és necessari". Molt convençuts/des diem: "Pobresa sí, però misèria no". Ni Jesús la volia.
- Potser ens cal un nou concepte de pobresa, no trobeu?

Aquestes recerques només poden arribar a bon fi si ens hi posem comentant les nostres vides i decisions amb grups d'aprofundiment humà i evangèlic

- Obrir-nos a tota expressió de fe. No ens quedem tancats i tancades en religions esterilitzadores.
- Treballar constantment per la pau, fruit de la justícia.

No és evangèlica la guerra i no es poden acumular riqueses injustament a costa de la mort d'altres.

Hi ha dues maneres d'apropar-se a aquestes realitats:

Esperar que ens ho demanin o avançar-nos si en descobrim la necessitat.

I m'atreveixo a dir com em sembla que cal fer-ho :

- Amb llibertat
- Gratuïtat
- Plaer
- Com a testimonis d'esperança

La persona creient d'avui, o serà mística o no serà cristiana.

Qui no pot fer això? Aquest any al Fòrum Social Català es va afegir una nova expressió a la frase que ja roda fa set anys: Dèiem «Un altre món és possible», ara cridem, UN ALTRE MÓN JA ÉS POSSIBLE, i nosaltres podem dir UNA ALTRA ESGLÉSIA JA ÉS POSSIBLE, i UN ALTRE DÉU TAMBÉ.